

dostat Jacka do lochu a ještě dokázat, že mluvíme pravdu. A díky tomu, že jsem si pozvánku poslal z bráchova profilu, znám kód jeho účtu. A on používá na všechno na netu jenom jedno heslo. Takže se teď přihlásím jako Jack, kouknu na jeho profil a... Co je sakra tohle?“

Na obrazovce vyskočila chybová hláška psaná velkými rudými písmeny.

ÚČET, K NĚMUŽ SE POKOUŠÍTE PŘIHLÁSIT, NENÍ
AUTORIZOVÁN PRO TUTO IP ADRESU. POUŽIJTE
K PŘIHLÁŠENÍ PLATNÝ ÚČET, KTERÝ BYL VYTVOŘEN
NA TOMTO POČÍTAČI. POKUD SE DOMNÍVÁTE, ŽE
TATO ZPRÁVA VYSKOČILA OMYLEM, KONTAKTUJTE
NÁŠ TÝM A MY SE VÁM POKUSÍME POMOCI.

„Já to nechápu.“ Nate zavřel chybovou hlášku a vrátil se na stránku s přihlašovací formulářem. O chvíli později na obrazovce znovu svítila ta stejná hláška a Nate se na mě podíval. „Teď jsem se zkusil přihlásit na svůj účet a nepovedlo se mi to. Ale dřív jsem se odtud přihlašoval. Museli během toho výpadku změnit nastavení systému.“

„Proč?“ Přečetla jsem si tu zprávu ještě jednou a přála jsem si, abych víc rozuměla počítačům. Většinou je používám jen na surfování na internetu, děláni úkolů a vyřizování pošty. „IP adresa. To je něco jako sériový číslo?“

„Tak nějak,“ odpověděl Nate. Vytáhl mobil a začal něco vytukávat na displeji. „Až na to, že sériový číslo slouží jenom jako identifikace. Vyčeš z něj třeba majitele nebo továrnu, kde ten počítač vyrobili, ale to je všechno. IP adresa ti nedává jenom informaci o přístroji, ale pokud jsi připojená k internetu, dá se přes ni vysledovat, z jakýho místa na světě se připojuješ. Do háje. Koukej.“ Otočil ke mně telefon, na jehož displeji svítila tatáž zpráva jako na mém monitoru. „Nemůžu se na NEED přihlásit ani z mobilu. Vypadá to, že teď se uživatelé můžou přihlásit jenom z toho zařízení, přes který si účet vytvořili. To je fakt

divný. Většina sociálních sítí chce, aby se uživatelé mohli přihlašovat odkudkoli. Takhle dřív fungoval i NEED.“

Ale teď už ne. Možná proto, že NEED vlastně není sociální síť. Alespoň ne taková, na jaké jsme zvyklí. Jeho účelem je něco jiného. Nevím co, ale ať je to cokoli, změna pravidel přihlašování a nemožnost vidět profily ostatních uživatelů má určitě nějak skrýt, co se chystá.

„Můžeš mě na chvíli pustit?“ zeptala jsem se. „Chci se přihlásit ke svému účtu.“

Nate si našťavaně vzdychl a uvolnil mi místo u počítače. Zadala jsem své přihlašovací jméno a heslo. Když naskočila obrazovka NEE-Du, procházela jsem příspěvky na vývěsce a pátrala po nějakých náznacích, které by mi napověděly, co se vlastně děje.

Fotka krabičky se sušenkami u dveří Amandina domu zmizela. Stejně jako snímek naší předzahrádky. Ale objevily se místo nich jiné. Fotografie vyvrácené poštovní schránky, zasněžené kůlny nebo auta s úplně prázdnou pneumatikou. Každá fotka musela odkazovat na čin někoho z členů NEEDu, nebylo však možné odhadnout, jaké měla která věc následky nebo kdo fotku nahrál, takže jsem pátrala dál, ale jsem se najednou zarazila.

Krev.

„To snad není pravda, ne?“ zeptal se Nate, který mi koukal přes rameno.

„Já nevím.“ A nechci to vědět. Zhroupl se mi žaludek. „To ty jsi expert na horory, Nate. Co myslíš?“ Je ten zakrvácený sníh moc červený na to, aby to byla skutečná krev? Vypadají ty kusy kůže a kostí a srsti (Je to hnědá srst?) jako něco, co si člověk koupí v obchodě?

„To musí být fejk.“ Nezněl ale moc přesvědčeně.

„Proč?“ Otočila jsem se na židli zády k počítači.

„Protože to je to jediný, co dává smysl. Jediný účel těchhle stránek je vydělat peníze. Začneš s málem, ale pak postupně vybuduješ velkou síť, abys mohla prodávat inzerci a všemožný data o uživatelích, co na vývěsku věší fotky koček a kecy o vztazích.“